

— Ей и мене! Какво? Гледатъ ме цѣлъ животъ вѣрно служа, върша си точно работата, такова политика... партии... лудитѣ да тичатъ по тѣхъ, гледатъ ме хората, разбиратъ и чакай... Я ние този човѣчецъ да го прославимъ, я паметникъ да му издигнемъ...

При последнитѣ думи, Сийка, като не можеше да се сдържа повече, изхлипа силно, изкочи отъ кухнята, а Запетаиката смутено прекъсна дългата си речъ и погледна жена си нѣкакъ многозначително. Но като видѣ, че и тя не само не е възхитена отъ новината, а уплашена и разстроена, съпромѣненъ гласъ, попита:

— Какво ѝ е на Сийка? Що се разрева и избѣга?

Той се отпусна уморено на миндерчето и дълбоко изохка.

— Мжчно му е на детето — това му е! Ходила съ студентитѣ на тоя пусти паметникъ и отъ тогава все плаче. За срамъ станахме, казва, всички ни се смѣятъ... и по вестниците ще пишатъ — отговори разпалено Пенка и отиде при дъщеря си.

Това бѣ толкова неочаквано и странно за Запетаиката, че той страшно се смути и забърка. Въ внезапно породения хаосъ въ душата като че ли затрептѣ суровъ, рѣзъкъ звукъ, дисонансъ отъ гордата самоувѣреностъ на възвеличения скромень човѣкъ и принизеното самочувствие отъ непризнаването и отъ най-близкитѣ. Като ченѣкой силенъ и властенъ го хвана за раменетѣ и го разтърси здраво. И за пръвъ пжтъ, въ душата му твърдо се изправи мжчителния, гузенъ въпросъ: А съ какво ти, неизвестниятъ, заслужи тоя паметникъ, за какво сж те отличили? И като не можеше да си отговори, съ жалко съзнание за виновность